

Jo també soc Guindàvols

Aquest curs celebrem els 50 anys de l'actual ubicació del nostre centre i 75 anys d'història. Segur que hi ha infinitat d'anècdotes per contar per part de totes les persones que formem part d'aquesta història. El meu escrit s'acompanya dels records i vivències dels directors i de la directora que han estat al nostre centre en moments diferents d'aquesta trajectòria compartida.

Personalment vaig ser dels estudiants que van acabar la FP2 dels primers anys a l'edifici, en aquella època anomenat Àngel Montesinos. Recordo els meus professors i les meves professores, que anys després alguns han estat companys de professió. Santi, Fina, Carme, Joan, Víctor, Ramon, Laureano, Bardají, Jesús, Francesc, Pere, Manel Llamas, Manel "Manolo", el Serra, el Portillo, Mossèn Montaña i alguns altres. Van ser anys feliços, tot i que calia esforçar-se per superar les diferents matèries.

Recordo les hores de llima, les classes de mates amb aquell do que tenia el Joan per fer-les entenedores. Les històries de la història que ens explicava el Sanvi. La nostra tutora de darrer curs, la Fina, que va assumir el risc de portar-nos a tota la classe a Mallorca, sortida que vam costejar amb el que vam guanyar als concursos de carnestoltes. Tinc ben presents les partides de botifarra a la cantina de l'institut, i recordo el Tulo (això només ho saben els que van viure aquella època), mascota del Senyor Agudo. I aquells concursos de disfresses que vam guanyar al Big-Ben, i altres discoteques de la comarca, gràcies al Jesús, que és un dissenyador de vestits de fantasia increïble.

Als nois i a les noies d'avui, els vull dir que segurament els anys que estan vivint a l'institut els recordaran amb nostàlgia, encara que ara els pugui semblar que passen lentament. Aproveu-los i viviu-los amb plena consciència; després tot passa molt ràpid.

Com cada any, aquest anuari està farcit d'activitats que s'han dut a terme a l'institut aquest curs. Veureu que som hiperactius i que hi ha molt professorat al darrere que desenvolupa una gran feina, sovint de forma desinteressada i fora de l'horari lectiu, la qual cosa fa possible que aquestes activitats es completin amb èxit. No cal dir que és molt important també la implicació de l'alumnat en tot allò que proposem i que afavoreix que el resultat sigui excel·lent.

Enguany renovo el meu mandat de direcció, amb la il·lusió que el Guindàvols continuï sent un institut de referència a la nostra ciutat, tant pel que fa a l'ESO, batxillerat com cicles formatius. Som un dels instituts de Lleida més premiats en els diferents concursos de treballs de recerca del batxillerat, CatSkills i altres concursos adreçats a l'ESO.

Vull expressar el meu agraïment també a les persones que potser no es veuen tant, però sense les quals el funcionament de l'institut seria més complicat. Em refereixo al PAS, a la TIS, membres de la CAEI, l'auxiliar d'educació especial i la monitora de la biblioteca. El seu suport és imprescindible en el nostre dia a dia.

Vull tornar a fer una crida perquè les famílies participin més en el funcionament del centre, implicant-se en l'AMPA, ja que no oblidem que l'educació del nostre alumnat és una tasca compartida.

Aprofito aquestes línies per desitjar un molt bon estiu a tothom i per recordar a tots els/les que el curs vinent no sigueu a l'institut que ja formeu part d'aquesta gran família. El Guindàvols sempre us acollirà amb els braços oberts.

I esperem que encara que no hagi estat possible fer-ho aquest curs, a l'inici del curs 2024-2025, ja amb façana renovada, puguem compartir amb tots vosaltres un acte de celebració del nostre doble aniversari.

Juanjo González Fabra

Director

Hola, soc Francesc Turmo i «Soc IES Guindàvols» des de l'any 1967, encara que en els seus inicis era conegut com a Ángel Montesinos.

Anys abans dels 67, ja trepitjava els terrenys on ara està situat l'Institut. Amb els amics els utilitzàvem de camp de futbol ocasional, tot i que a l'hivern solia estar impracticable i quasi sempre amb un pam d'aigua.

L'avantatge de complir anys és la d'haver pogut veure directament la majoria dels canvis que l'Institut ha sofert durant els 75/50 anys que ara celebrem.

Puc recordar la meua primera classe de Tecnologia en les instal·lacions del carrer "Pasaje Santa Isabel". Va ser a un grup d'uns 15 alumnes del 3r curs de l'Oficialia Mecànica, en una aula que no tenia ni finestra ni cap tipus de ventilació a l'exterior. Tota la calefacció era una estufa de pinyola al passadís. És un exemple de la situació en la qual es treballava, les mancances que hi havia a l'època i no només a l'ensenyament.

A primers dels 70 es va produir el primer gran canvi. Es va iniciar el procés per la construcció del nou centre. Les obres es van adjudicar a un excompany i professor de dibuix de l'Institut, en Ramon Pallàs, en un concurs, que sense la seva presència, hauria quedat desert a causa de l'escassa dotació econòmica prevista. El projecte es va haver de modificar per exigència del pla urbanístic, que va exigir retirar 5 metres la línia de l'edificació als carrers. El centre ja va patir una primera retallada.

Per sort, el curs 1973-74, ara fa 50 anys, es va produir la inauguració de les noves instal·lacions en l'actual edifici. Encara que funcionàvem amb la llum d'obra i sense calefacció, la millora era inqüestionable. Teníem equipaments nous i érem una dotzena de professors (perdó, i una professora, la Maria Blavi), la majoria amb poca experiència però amb la voluntat i les ganes de canviar el món.

He estat director del Guindàvols durant quatre anys, del 1978 al 1982. Érem un equip directiu novell, compartit amb el Jesús Martínez i el Joan Fontova. Tres professors del claustre, cosa que era novetat en l'època.

Un incís per recordar l'amic Joan Fontova i tots els companys que ens han deixat en el transcurs d'aquests anys.

En aquest període el centre depenia de l'INEM (Ministerio de Trabajo) i el recordo ple de dificultats i especialment negatiu per múltiples qüestions; la situació contractual del professorat, les mancances econòmiques i les traves burocràtiques entre moltes d'altres.

En positiu, també recordo moltes experiències. Una, l'augment considerable del nombre d'alumnes matriculats, que es va més que duplicar en aquests anys, tot fruit d'una àmplia campanya de divulgació de l'oferta educativa del centre. Es va promoure des del claustre i l'equip directiu i ens va portar per totes les escoles de primària del voltant i als mitjans de comunicació locals. El primer dia del període de matrícula hi havia cua a les portes del centre des de les 6 del matí.

Aquest va ser un altre dels salts endavant que ha fet l'Institut. Es va consolidar el centre dins de l'oferta de la Formació Professional de Lleida i el seu voltant. Teníem alumnes de molts llocs del territori, fins i tot de pobles de l'alta muntanya i de les províncies veïnes.

També en aquell temps es va consolidar la situació del professorat. Es van convocar oposicions pel professorat interí, que va poder passar a ser funcionari del cos de personal docent de l'AISS, i també per al professorat contractat. Tothom va poder consolidar la seva plaça.

Posteriorment, al final de la meua època en la direcció, es va produir el traspàs de tots els centres d'AISS de Catalunya al departament d'Ensenyament.

I la història continua...

Francesc Turmo

Octubre de 1976. Signo el contracte com a funcionari interí al "Centro Sindical de Formación Profesional, Ángel Montesinos" per impartir l'assignatura d'Humanística a 2n curs de FP2; també li deien quart curs, ja que era el següent que feien després de tercer d'oficialia. Era l'evolució de la reforma educativa de Villar Palasí o la reforma dels setanta i així va ser el pas de "l'Oficialia i la Maestria" a la FP1 i FP2. Així ens van carregar la Formació Professional i es va potenciar el BUP. Tots cap a la universitat!!

Vaig treballar del 76 al 2010 (trenta-quatre anys) com a professor d'Humanística i, després dels canvis i reformes educatives, com a catedràtic de Geografia i Història (Ciències Socials).

A partir de 1976 tot va ser buscar iniciatives per millorar la qualitat educativa del centre. Primer per fer funcionar el menjador, i vam aconseguir donar menjar a 150 alumnes gratuïtament amb el gran menjador que teníem i una cuina com la d'un hotel de cinc estrelles. Després vam fundar l'APA (associació de pares d'alumnes), ara anomenada AFA (associació de famílies d'alumnes), que va ser la primera legal de Lleida i sempre van col·laborar en les millores del centre. Tot seguit, vam aconseguir fer millores a l'institut gràcies a la concessió d'un pis a la part alta del centre, que era pel conserge i no el va voler perquè no tenia ascensor. Amb el pressupost, vam fer petites millores com ara una sala d'actes convertida en gimnàs. Al gimnàs hi va anar l'especialitat de fred industrial. Vam millorar els lavabos de les aules i el dipòsit de gasoil es va canviar.

Ja érem l'IES d'FP "Ángel Montesinos" i, a partir de 1987, el nom és l'actual institut Guindàvols.

Estàvem per la reforma educativa i així vam fer setmanes culturals, teatre, sortides amb l'alumnat... A més a més, l'any 1988 vam fer un intercanvi d'especialitats amb l'Escola del Treball. Ells es van quedar l'electricitat i nosaltres la mecànica.

Avui, estant jubilat, veig el centre amb tots els avantatges de ser un lloc privilegiat a la zona alta de Lleida, ben comunicat i amb les millors condicions per fer ESO, batxillerat i cicles formatius mitjans i superiors.

Víctor Sanvisen i Alins

La meua etapa com a director al Guindàvols

Vaig tenir l'honor de ser director de l'institut Guindàvols onze anys, des de 1988 fins al 31 de desembre de 1999 i resulta impossible resumir en poques paraules tant de temps, però ho intentaré!

En primer lloc voldria fer un agraïment immens a les professores i als professors que em va acompanyar a l'equip directiu, assumint les diferents responsabilitats de la funció directiva, així com al conjunt del claustre de professors, el PAS i l'alumnat per la seva confiança.

Situació prèvia: en aquells moments inicials de la meua etapa com a director era un institut de Formació Professional, de primer i segon grau, amb la impartició de tres famílies professionals: mecànica, electricitat i fred industrial. L'alumnat hi accedia als 14 anys, finalitzada l'EGB, tot i que no tots tenien aprovats els vuit cursos.

Aspectes més rellevants d'aquesta etapa:

Incorporació de l'especialitat de moda i confecció. Atès que en les especialitats anteriors no hi havia noies, salvant una petita excepció, es va considerar important poder incorporar una especialitat que fos més atractiva per a elles i així poder tenir un centre mixt. Certament, fou un èxit i el canvi que vàrem viure des d'un punt de vista conductual, acadèmic, organitzatiu... fou molt positiu. Sens dubte, una de les transformacions grans en el seu dia a dia.

Intercanvis escolars. Vàrem implantar els intercanvis escolars a través dels cursos transnacionals, i diferents programes europeus, que tenien un triple objectiu. D'una banda i més important, que l'alumnat pogués realitzar pràctiques en empreses de països de la UE amb la col·laboració del centre d'acollida, com també pràctiques conjuntes amb el seu l'alumnat. També poder conèixer la realitat social, familiar i la llengua corresponent. D'altra banda, que el professorat pogués tenir una formació significativa en tecnologies com la neumàtica, hidràulica, autòmats, instal·lacions frigorífiques, equips de disseny i patronatge i, finalment, poder adquirir uns equipaments tecnològicament punters. França, Bèlgica, Holanda, Anglaterra, Itàlia, Eslovàquia... foren els principals països amb qui vàrem tenir aquests intercanvis. Experiències inoblidables que de ben segur l'alumnat recordarà sempre.

Reformes arquitectòniques. Estava a punt d'arribar la reforma del sistema educatiu, la LOGSE, i calia adaptar el centre a la nova realitat. Es reformà tot l'edifici d'aules, la cuina i menjador, una nova construcció del pavelló del fons del pati, que incorporés el taller de moda, la sala polivalent, així com el pati central... entre d'altres.

De centre de Formació Professional a IES. El curs 96/97 es va iniciar la LOGSE, aollint alumnes de 12 anys a fer l'Ensenyament Secundari Obligatori, i així es va transformar en un IES de dues línies d'ESO, dues de batxillerat i cicles formatius de grau mitjà i de grau superior. Aquesta etapa no fou gens fàcil; cal recordar que l'entrada d'alumnes amb dos anys menys significava que el procés d'aprenentatge era molt diferent i va requerir de molta preparació, formació i esforç del professorat. Hi va ajudar molt la incorporació de mestres dels centres de primària. Cal remarcar l'especial rellevància de l'acció tutorial a través del Pla d'Acció Tutorial (PAT).

La feina del professorat la voldria posar molt en valor, atès que no és comparable amb cap més altra tasca del món productiu, ja que som arquitectes del pensament d'aquestes noies i d'aquests nois i això és d'una gran responsabilitat. No tan sols ensenyem coneixements, sinó a pensar, perquè sàpiguen prendre les seves pròpies decisions, a ser lliures i sobretot persones amb valors.

I, quan després dels anys, et trobes exalumnes, alguns d'ells empresaris de gran èxit, altres treballant en empreses, molts autònoms, produeix una gran satisfacció veure que són persones que han trobat el seu camí. Quan agraeixen l'esforç i treball de tota la gent de l'institut Guindàvols, això ja no té preu!!!

Per molts i molts anys!!!

Ramon Alturo

L'institut Guindàvols que jo he viscut

El curs 93-94 va ser quan em vaig incorporar a l'institut Guindàvols, aquell centre que es trobava a prop de l'Arnau de Vilanova, aleshores envoltat de camps. La seva fesomia era diferent de com és a l'actualitat, però ja hi havia una pinya de professorat amb moltes ganes d'ensenyar i també de passar-s'ho bé.

Era un institut consolidat que arrossegava una llarga història perquè havia estat creat el 1945 com a Taller Escuela, tot i que quan hi vaig arribar ja impartia els ensenyaments de Formació Professional i ja havia passat a dependre del departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, després d'haver fet un llarg periple administratiu pel govern de Madrid. Externament, era un edifici d'obra vista, amb els seus tallers, el seu gimnàs, el menjador i amb unes aules proveïdes de tarimes i molts anys a l'esquena que havien deixat empremta en les parets i el terra gastats. Aquell mateix curs va començar-hi una remodelació que li donaria la semblança que ha mantingut fins a dia d'avui.

En aquells anys 90, però, l'institut va fer un altre canvi. Amb la LOGSE, va transformar-se en centre d'ESO, de batxillerat i de cicles formatius. Això va revolucionar el seu funcionament ja que l'organització interna es va complicar. Les instal·lacions s'hi van haver d'adequar, els serveis per a l'alumnat també, i el professorat no cal dir que va adaptar-se als reptes docents dels nous nivells educatius (alumnat de 12 anys, noves matèries, professorat especialista...).

Les aportacions personals dels antics i nous docents i els mandats de la nova llei van comportar maneres de treballar i d'organitzar-se bastant diferents: des de crèdits variables, a horaris trimestrals, crèdits de síntesi, orles a final de curs... Aquests canvis van ser el preludi d'altres lleis d'educació que anirien gotejant continuadament (LOE, LOMCE, LOMLOE...). Cadascuna va imposar les seves modificacions, suposadament en benefici de l'estudiantat, però la veritat és que van requerir esforços del claustre per adaptar-s'hi i sovint van ser rebudes amb escepticisme a causa de diversos motius, també per l'augment de la burocràcia.

La feina d'un centre d'ensenyament és delicada i transcendent i els estímuls que la mouen neixen de la il·lusió que tothom que hi treballa posa en l'objectiu comú: ensenyar, i també educar. Aquesta és una tasca els resultats de la qual s'aprecien normalment a llarg termini.

El conjunt de tutors i tutores, docents i personal del centre sempre ha treballat a favor de l'alumnat, l'ha escoltat, l'ha guiat i li ha transmès la passió per arribar a l'excel·lència. Pensar que hem acompanyat el creixement de tantes generacions de joves que han anat dipositant la seva confiança en el centre em produeix un sentiment de gratitud. Ara, ja sense la pressió de la feina diària i després de 30 anys entrant a les aules, en tornar-hi i contemplar l'organització amb què giren tots els engranatges d'aquest sistema, és quan poso més en valor el món de l'ensenyament. Reivindico la importància social de l'ofici de docent. Ens interessa a tothom que sigui respectat i escoltat per garantir que les generacions futures tinguin capacitat de pensar i decidir per elles mateixes. Que per molts anys continuï viu l'esperit del Guindàvols.

Emília Bellmunt i Solé

Molts anys de professor i 20 anys director

Quan vaig arribar al Guindàvols, l'any 1988, aquest era un centre molt diferent d'ara; era un institut de Formació Professional amb poc professorat. Jo havia fet les oposicions de la matèria de Formació Humanística, que ara no existeix, i al Guindàvols estava dins d'un departament anomenat Lletres, on, a més de la meua matèria, hi havia també Català, Castellà, Francès, Anglès, Religió i Ètica i, com podeu imaginar, vaig acabar impartint també algunes d'aquestes assignatures. El més positiu que recordo va ser l'acollida i el suport dels companys i de les companyes, algunes persones extraordinàries com la Carme i el Víctor.

En aquella època hi havia coses força estranyes al Guindàvols: només hi havia alumnes nois, cap noia no estudiava Mecànica, Electricitat o Fred; s'hi feien misses presidides per un Sant Crist de forja; o s'havia de passar per tot el pati per arribar a les aules; d'altres ben curioses com la gran festa que es feia per Sant Joan Bosco. També hi havia alguna cosa ben positiva com que podíem aparcar el cotxe davant la porta del centre.

Eren uns altres temps i la Formació Professional, malgrat algunes mesures encertades com eren uns estudis de 5 cursos, no estava valorada socialment. Una de les causes principals era que moltes famílies volien que els seus fills anessin a la universitat i per això preferien la via del batxillerat; un altra causa decisiva era que si un alumne no aprovava l'EGB no podia fer batxillerat però sí Formació Professional, per la qual cosa al costat d'alguns alumnes motivats per aprendre un ofici n'hi havia molts que no volien estudiar. De fet, més de la meitat no acabava la FP de Primer Grau i al segon cicle hi havia molts pocs estudiants. També s'ha de reconèixer que al Segon Grau hi havia un ambient molt agradable i que molts nois que finalitzaven la FP continuaven estudiant enginyeria o tenien una molt bona inserció professional.

Aquesta situació va canviar amb la implantació de la LOGSE i l'extensió de l'educació obligatòria fins als 16 anys. L'ESO va suposar una gran oportunitat per a l'institut perquè hi havia tot l'alumnat. La societat va anar canviant, la ciutat també i ja no es podia aparcar ni a la porta ni a prop, però així fèiem més exercici.

Vaig començar a fer de director de l'institut l'any 2000. Al cap de poc temps vaig entendre que no feia de director sinó que era el director de l'institut i el que vaig voler com a director era que tothom estigués bé. Si el professorat estava bé, feia millor la seva feina; si l'alumnat estava bé, aprenien més, i si les famílies que havien depositat la confiança en el centre estaven bé, s'implicaven millor en l'educació dels seus fills. Aquest és el nord que he tingut durant aquests anys i confio que alguna persona em recordi amb aquesta idea: que el Jesús, com a director, va procurar que estigués bé; i no solament per posar dos sofàs a la sala de professorat, que també.

Al llarg d'aquests anys hi ha hagut moments molt difícils; els pitjors, quan alguns membres de la nostra Comunitat ens van deixar abans d'hora i encara ara els trobo a faltar. També he tingut moltes satisfaccions: les extraordinàries qualificacions de les PAU i que els alumnes puguin estudiar el que volien; els premis de Treballs de recerca; les medalles als Skills; les bones pràctiques a les empreses i la bona inserció laboral; i molts casos de superació, com una noia de 3r d'ESO que estava molt perduda però que amb el seu esforç i amb l'ajut de tothom va tirar endavant i bé.

M'ha omplert d'alegria quan algun estudiant, mare, pare o professor m'ha manifestat la seva satisfacció per la seva etapa al Guindàvols, i jo tinc la petita temptació de pensar que hi he pogut contribuir; com hi heu contribuït totes les altres persones que en un moment o altre heu format part d'aquesta Comunitat.

Agraeixo molt a tothom amb qui he compartit tants anys al Guindàvols els bons records que en tinc i desitjo un molt bon futur per aquesta Comunitat.

Jesús Castillo i Cervelló

